

Κυριακή 27 Δεκεμβρίου 2020

Κυριακή μετά τήν Χριστοῦ Γέννησιν

(Μτθ. 2, 13 – 23)

«φεῦγε εἰς Αἴγυπτον» (Μτθ. 2, 13).

Τά Χριστούγεννα ἤλθαν καί πέρασαν. Λίγο μετά ἀπό τό μεγάλο γεγονός καί ἡ χαρά τῶν Χριστουγέννων φάνηκε ἀπό τήν πρώτη στιγμή ὅτι δέν θά κρατοῦσε γιά πολύ. Ἡ ἀρχαγγελική ὁδηγία ἔρχεται πρὸς τό δίκαιο Ἰωσήφ ὡς σανίδα σωτηρίας, προκειμένου νά γλιτώσει ὁ νηπιάσας Λυτρωτής ἀπό τή μανία καί τήν κακία τοῦ ἀπογόνου τῶν πρωτοπλάστων, ἀπό τήν ἀνασφάλεια καί τόν ἐγωισμό τοῦ πλάσματός Του, ἀπό τά αἰμοδιψῆ καί ἀδίστακτα χέρια ἑνός τιποτένιου κοσμικοῦ ἄρχοντα.

Ὁ Ἰωσήφ ἀκούει τήν ἀρχαγγελική φωνή: «φεῦγε εἰς Αἴγυπτον» καί κάνει ὑπακοή. Χω-

ρίς ἀναστολές καί καθυστερήσεις παίρνει τό δρόμο τῆς ξενιτιᾶς. Πρόσφυγας μέσα στήν ἴδια τή δημιουργία Του ὁ Σωτήρας βιώνει ὡς ἄνθρωπος τήν πρώτη περιπέτεια. Εἰσπράττει τά ἐπιχείρια τῆς ἀχαριστίας τοῦ πλάσματός Του. Φόρεσε σάρκα καί ὀστά ἀπό ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο καί λαμβάνει ὡς ἀπάντηση τό διωγμό καί τό φόνο. Τιμάει τόν ἄνθρωπο μέ τήν παρουσία Του, ἀλλά ὁ ἄνθρωπος Τοῦ δηλώνει ὅτι ἐπιθυμεῖ τήν ἀπουσία Του.

Ὁ Ἡρώδης ἐκπροσωπεῖ τήν πεσμένη ἀνθρωπότητα. Ἐκπροσωπεῖ ὅλους τούς πνευματικούς ναυαγούς, πού ξεκίνησαν γιά τίς κορυφές τῆς θείας δόξας καί ἔπεσαν στά βάραθρα τῆς ἀμετανοησίας. Ἡ δική του στάση εἶναι ἡ στάση κάθε ἀμετανόητου ἀπέναντι στό Θεό. Συνήθισε τό γένος τῶν ἀνθρώπων χωρίς Θεό καί δέν Τόν ἀνέχεται νά εἶναι ζωντανός καί παρών. Ἀγάπησε τήν ἀρρώστια καί μίσησε τόν ἰατρό. Δέθηκε μέ τό σκοτάδι καί διώχνει τό φῶς. Ἐχτισε μέσα του τά σκοτεινά κελιά τῆς

ιδιοτέλειας καί τοῦ ἐγωισμοῦ καί ἀρνεῖται τόν Ἐλευθερωτή. Φοβᾶται ὁ ἄνθρωπος μήν τοῦ πάρει ὁ Θεός τήν ἐξουσία. Φοβᾶται μήπως τόν κατεβάσει ἀπό τά βάθρα τῶν ψευδαισθήσεων. Φοβᾶται μήπως τόν ξυπνήσει ἀπό τή μέθη τοῦ βολέματος καί τῆς καλοπέρασης. Φοβᾶται ὁ ἄνθρωπος τό Θεό ἀλλά ὄχι ἀπό σεβασμό καί ἀγάπη. Δέ φοβᾶται μήπως χάσει τό Θεό, μήπως Τόν δυσареστήσει, μήπως ἀπομακρυνθεῖ. Φοβᾶται νά μή χάσει τά ἐγωιστικά του κεκτημένα. Νά μή στερηθεῖ τά πρόσκαιρα δεκανίκια. Νά μήν ἀποκαλυφθεῖ ἡ κατωτερότητα τῶν προθέσεων του καί ἡ ἄδεια ἀπό περιεχόμενο ψυχή του.

Φοβᾶται ὁ ἄνθρωπος τό Θεό καί γι' αὐτό Τόν καταδιώκει. Τόν στέλνει στήν Αἴγυπτο τῆς λησμοσύνης. Τόν ἐξορίζει στά σύννεφα τοῦ ἰδεατοῦ. Τόν στέλνει στή χώρα τῆς φιλοσοφίας. Τό «φεῦγε εἰς Αἴγυπτον» δέν τό λέει μόνον ὁ Ἀρχάγγελος στόν Ἰωσήφ. Τό λέει κάθε ἀμετανόητος στόν ἴδιο τό Χριστό. Ὅποιος δέν

ἀγάπησε τόν Ἰησοῦ δέν Τόν θέλει στή ζωή του. Δέ μοιράζεται τήν καθημερινότητά του μέ τό Θεό. Μπορεῖ καί χωρίς Θεό ὁ ἄνθρωπος. Μπορεῖ καί χωρίς τή λατρεία καί τά μυστήρια. Μπορεῖ καί χωρίς τό ζωντανό σῶμα τῶν ἀδελφῶν, πού ὅλοι μαζί συγκροτοῦν τήν Ἐκκλησία. Νομίζει ὅτι αὐτονομημένος ἀπό τό Θεό θά τά καταφέρει μιά χαρά. Θέλει νά κρατάει τήν πορεία τῆς ζωῆς του στά χέρια του. Θέλει νά κάνει τίς ἐπιλογές του, χωρίς νά λογοδοτεῖ. Θέλει νά ζήσει αὐτή τή ζωή, γιατί ἡ ἄλλη τοῦ φαίνεται πολύ μακρινή.

Κλείνει σέ λίγες ἡμέρες αὐτό τό ἔτος καί περιμένουμε τήν ἀνατολή ἑνός νέου. Γιά πρώτη φορά ἡ ἀνθρωπότητα ἐνώθηκε κάτω ἀπό μία παγκόσμια κρίση. Ὁ πλανήτης ὀλόκληρος φοβήθηκε τήν ἀσθένεια καί τό θάνατο. Ὁ χρόνος πού πέρασε κατέδειξε τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία μπροστά στό ἀναπάντεχο. Ὁ ἄνθρωπος βίωσε πολύ τραγικά φέτος τήν ἀπουσία τοῦ Θεοῦ. Γιά μιά φορά καί πάλι οἱ

ισχυροί τῆς γῆς ἐξόρισαν τό Χριστό ἀπό τίς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων. Τόν ἔστειλαν στή χώρα τοῦ περιττοῦ καί τῆς πολυτέλειας. Φύτεψαν μέσα στίς ψυχές τό φόβο καί μέ τό φόβο ἔδιωξαν τήν ἀγάπη. Οἱ ἄνθρωποι μόνοι, χωρίς τόν Ἰησοῦ, χωρίς τό φῶς καί τή χαρά τῆς παρουσίας Του, παγιδεύτηκαν στίς παγίδες τῆς ἄγνοιας, τῆς παραπληροφόρησης, τῆς συνωμοσιολογίας. Τά ἐρωτηματικά παραμένουν ἀναπάντητα καί οἱ ἀγωνίες μοιάζουν ἀθεράπευτες.

Στήν καινούρια χρονιά, ἡ ὁποία σέ λίγες ἡμέρες θ' ἀνατείλει, ἄς προσκαλέσουμε τόν Κύριο νά ἐπιστρέψει. Ἐάν μέ τήν ἁμαρτία καί τήν ἀνοησία φωνάξαμε στό Λυτρωτή τό «φεῦγε εἰς Αἴγυπτον», μέ τή μετάνοια καί τόν πνευματικό ἀγώνα ἄς Τόν ξαναπροσκαλέσουμε μέ τό «ἔρχου Κύριε»! Ἐς δείξουμε στό νεογέννητο Σωτήρα πώς δέν Τόν θέλουμε ἀπλῶς κοντά μας. Τόν ἐπιθυμοῦμε νά κατοικήσει μέσα μας. Νά κάνουμε τόν ἑαυτό μας δική Του

πατρίδα, για να βρούμε κι εμείς στο δικό Του πρόσωπο τόν απόλυτο σκοπό τῆς ὑπαρξῆς μας καί τόν προορισμό τῆς ζωῆς μας. Χωρίς Χριστό ἡ ζωή εἶναι θάνατος. Μέ τό Χριστό ἡ ἀρρώστια καί ὁ θάνατος δέν εἶναι οἱ μεγαλύτερες συμφορές. Ἴσως νά εἶναι εὐλογημένες εὐκαιρίες γιά μεταστροφή καί σωτηρία. Στήν καινούρια χρονιά μή δηλητηριαστοῦμε ἀπό ψεύτικους φόβους. Μήν ἀπομακρύνουμε ἀπό κοντά μας τό Χριστό, γιά νά κερδίσουμε κάτι. Τίποτε δέν ἀξίζει χωρίς Ἐκεῖνον. Μακάρι νά περπατήσουμε μαζί Του στά ἄγνωστα μονοπάτια ὄχι μόνο τῆς νέας χρονιᾶς ἀλλά καί ὀλόκληρης τῆς ζωῆς μας, τῆς τωρινῆς καί τῆς μετέπειτα. Ἀμήν.